

Міністерство освіти і науки України
Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського
Навчально-науковий інститут філології та журналістики
Кафедра журналістики

Кваліфікаційна робота
**Авторський журналістський проєкт «Культурно-просвітницький портал:
«The way to move»: українці у Відні»**

Чорби Крістіни Віталіївни

студентки IV курсу, групи 061-206

спеціальність: 061 Журналістика

ступінь вищої освіти: БАКАЛАВР

Науковий керівник: Досенко Анжеліка

Костянтинівна, кандидат наук з

соціальних комунікацій,

завідувач кафедри журналістики

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Члени комісії: _____

(підпис) (ініціали, прізвище)

(підпис) (ініціали, прізвище)

(підпис) (ініціали, прізвище)

ЗМІСТ

1. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	4
1.1. Обґрунтування проєкту	4
1.2. Теоретична база	6
1.3. Мета і завдання роботи	8
1.4. Джерела фактів	9
1.5. Технічні й програмні засоби	9
1.6. Сфера застосування	10
1.7. Структура журналістського проєкту	11
2. СПЕЦИФІКАЦІЯ	12
2.1. Ідейно-смісловий задум	12
2.2. Структура інтерв'ю	13
ВИСНОВКИ	15
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	17

ДОДАТКИ	20
АНОТАЦІЯ	46

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Обґрунтування проєкту

На сьогоднішній день журналістика у світі стрімко розвивається. Кожен день журналісти порушують актуальні теми для того, щоб суспільство звернуло увагу на ту чи іншу тему, ознайомилися з ситуацією, яка склалася в іншій країні чи зробили власні висновки, щодо певної події.

Журналістика в Україні з 2014 року, а масово з 2022 року набрала інших обертів, адже передовою темою стала російська агресія на території України. За 10 років збройного протистояння українці втрачали не тільки свої будинки, але й близьких. Повномасштабне вторгнення росії 24 лютого 2022 році, вкотре підтвердило, що росія - країна агресор, яка не зупиниться не досягнувши своїх цілей.

«Варто підкреслити, що різко змінилася тематика й акценти матеріалів: з початку повномасштабної війни. Уже в другій половині літа 2022 року після перших успіхів Збройних Сил України в ефірі з'являються теми щодо відбудови зруйнованих міст і країни загалом» [17, с. 89].

Через протиправну владу на окупаційних територіях та на землях активного збройного конфлікту багато українців виїхало закордон. Таким чином нині можна побачити неабиякий високий відсоток вимушеної еміграції з України в Європу, Америку чи Канаду. Тому на сьогоднішній день цей проєкт є актуальним як ніколи, адже з даного дослідження у матеріалах можна ознайомитись не тільки з складностями адаптації українців у Австрії, але й з психологічними викликами, переваги та недоліки нової держави, думки про переїзд з України на територію Австрії, підтримка власної країни закордоном та дитячі роздуми.

Таким чином, на створеному сайті опубліковані матеріали різних жанрів: інтерв'ю, репортаж, замітки, які у свою чергу розкривають всі аспекти життя та розвиток української культури у Австрії з різних сторін. Проект здебільшого зосереджує свою увагу на інтерв'ю, адже саме проста розмова та складності на власному досвіді респондента краще сприймається аудиторії.

«Інтерв'ю як жанр журналістики стає одним із найбільш популярних та уживаних, «оскільки має відкритий характер», відзначала ще в 2014 р. І. Горбова. На її думку, найбільшої популярності набувають такі різновиди цього жанру: аналітичне інтерв'ю, «потік свідомості», портретне інтерв'ю, бесіда» [16, с. 173].

Доцільність використання формату сайту для цього проекту полягає в тому, що читачі можуть ділитися журналістськими матеріалами та знаходити співвітчизників, які вже пройшли переїзду на територію Австрії, таким чином обмінюючись актуальною інформацією для легшої та швидшої адаптації на території цієї країни.

Новизна проекту полягає в тому, що він зосереджений не тільки на адаптації дорослих людей, але на викликах, які стоять перед дітьми, також висвітлення збереження українських традицій та подій організованих українцями для поглибленого ознайомлення іноземців з Україною.

Ідейно-смісловим задумом мого проекту є через призму власного досвіду, відвідування різних заходів на території Відня й моніторингу економічних та політичних новин Австрії сприяти кращій обізнаності переселенців на території цієї країни.

Отже, ідеєю кваліфікаційної роботи було показати аудиторії: виклики, які повстали перед героями, які переїхали до Австрії, фіксування з спогадів протиправні дії росії на території України, переваги та недоліки життя закордоном, адаптація та зміна власного життя, пріоритетів чи сфери роботи героїв, ставлення до своєї країни, підтримка та думки щодо подальшого розвитку України. Акцентування на дітях: через призму їх творчості показ рідної країни та війну, яку розпочала росія. Висвітлення української культури та ставлення іноземців до поширення та підтримки українських традицій у Австрії.

Назва сайту «Ich komme aus der Ukraine» є символічною і зосереджує увагу на тому, що кожен запрошений респондент є родом з України і де б він не був, з якими складностями не стикався, яку мову не вивчав він все одно є родом з України і назавжди буде нащадком мужнього народу, який попри складності не буде сидіти склавши руки. Навіть за кордоном українських народ не забуває своє коріння, а активно розвиває українські традиції та культуру, поширюючи серед іноземців.

1.2. Теоретична база

Вибір тематики, форми та змісту культурно-просвітницького порталу: «The way to move»: українці у Відні зумовлене актуальністю теми на сьогоднішній день. Через повномасштабне вторгнення росії на територію України людям прийшлося покинути свої власні будинки для збереження власного життя та рідних. Росія продовжує вести активні терористичні акти на всій території України, при цьому руйнує культурну спадщину, житлові будинки та вбиває український народ. Вимушена еміграція українців стала однією з передових тем у просторі медіа, адже через масову еміграцію спостерігається низька певних проблем, які нині порушуються в українській журналістиці. Зацікавленість в цій темі виникла при особистій еміграції в Австрію, а також при спілкуванні з українцями, які ділилися власним досвідом переїзду та адаптації у новій країні.

Для більшого поглиблення в цій темі до проекту було ознайомлено з: міжнародним правом та законами про біженців, зокрема з Конвенцією ООН про статус біженців, що визначає правовий статус біженців та їхні права, включаючи право на захист та інтеграцію.

Окремою теоретичною базою були наукові роботи про біженців у медіа та їх адаптацію таких науковців, як: Фіялка С., Ташкінова О., Рассохіна А.. З робіт науковців можна було поглибитись в темі, а також визначити для себе нові фактори у дослідженні. Як до прикладу у роботі Фіялки С. було досліджені тематики аналітичних матеріалів вимушених мігрантів, які поділялися на: політичну, економічну та соціальну аналітику, аналітика щодо

допомоги вимушеним мігрантам, аналіз прав людини, аналіз геополітики, аналіз гуманітарної допомоги, аналіз взаємодії вимушених мігрантів з місцевими спільнотами, аналіз проблем. Цей поділ допомагає визначити у власних матеріалах проблеми, на яких зосереджені респонденти, а також прослідкувати, які проблеми виникають найчастіше.

Також у проєкті є робота з дітьми, які отримали травматичний досвід, щоб зрозуміти погляди дитини та вийти на певну комунікацію було ознайомлення з роботою Копилова Л., Теодорська Л., Ягнюк Я. «Дитяча, підліткова та юнацька психіка є надто «хиткою», нестабільною, чутливою. І від того, як буде поводити себе під час інтерв'ю журналіст, залежить якість і коректність його роботи. Поважне ставлення до дитячої особистості, відсутність «юсюкання» та гри, ввічливість та посмішка, відкритість та щире бажання журналіста отримати відповіді на необхідні питання запорука успішного інтерв'ю та чесних відповідей» [6, с. 88].

Для публікування матеріалів проєкту необхідно було створити сайт. На початковому етапі створення сайту було з'ясовано особливості технічного й програмного забезпечення. Опрацьовано статті й відеоінструкції, а також переглянуто безкоштовні відеоуроки на ютуб хостингу. Практичне втілення задуму розпочато з реалізації нескладних завдань. Першими кроками стало ознайомлення з усіма інструментами та функціями програм, наступним кроком, який став найскладнішим був дизайн, над яким було найбільше роботи та правок протягом проєкту. Також на початковому етапі довелося визначитися з назвою, що відбулося швидко, структуруванням роботи, складення плану-контенту. Поступово були написані текстові матеріали, які додано до проєкту разом із зображеннями (див. Додаток Б).

Загалом роботу над сайтом «Ich komme aus der Ukraine» умовно поділено на такі етапи:

– листопад – грудень 2023 р. – створення й затвердження назви і теми кваліфікаційної роботи;

– січень 2024 р. – пошук подібних проєктів, підготовка теоретичних

джерел для практичного втілення, набуття необхідних навичок, ознайомлення з програмами для створення сайту;

– березень – квітень 2024 р. – активна робота над створенням проєкту, написання текстових матеріалів, бесіди з різними респондентами, зустрічі з дітьми, збирання необхідної документації;

– кінець квітня 2024 р. – завершення роботи над теоретичною і практичною частинами кваліфікаційної роботи, їх публікація.

Отже, результатом роботи стало створення якісного проєкту, де вміщені матеріали про українців, які поділилися власним досвідом адаптації у Австрії, а також були створені матеріали, які підкреслювали розвиток української культури та поширення серед іноземців. Подібні проєкти не тільки розкривають історію інших людей, які мігрували, але й вкотре нагадують про протиправні дії росії на території України.

1.3. Мета й завдання роботи

Метою роботи є ознайомлення українців, з життям у вимушеній еміграції свого народу. Опубліковані історії людей, які на власному досвіді розповідають про складності, з якими вони спіткнулися на території Австрії, висвітлення менталітету іноземців, психологічні виклики та адаптація дітей в іншій країні, допоможуть краще зрозуміти українцям, яким є життя закордоном, рівень підтримки австрійців та ставлення їх до російської агресії на території України. Також рубрика «Українська малеча», де через призму дитячих малюнків висвітлені думки про Україну та їх власне бачення сьогодення, допоможе зрозуміти ставлення молодого покоління до своєї держави. Таким чином, інформація з журналістських матеріалів може допомогти українцям для себе визначити переваги та недоліки життя в іншій країні, оцінити розвиток та підтримку української культури закордоном та побачити волонтерську роботу у Відні.

Завданнями під час проєкту є: спілкування з українцями, які вимушено емігрували у Австрію, відвідування культурних заходів, які сприяють розвитку української культури, висвітлення всіх викликів та позитивних

аспектів життя у Австрії та зібрання малюнків українських дітей, які разом з батьками проживають на території цієї держави.

Об'єктом прикладної кваліфікаційної роботи було дослідження процесу переїзду та адаптації життя української громади на території Австрії, а також спогади про протиправні дії росії на території України.

1.4. Джерела фактів

Насамперед джерела фактів, з якими працювала можна умовно поділити на два етапи:

- 1) Пошук джерельної бази та їх опрацювання;
- 2) Використання теоретичних навичок у власному проєкті

Як вже було зазначено першим етапом був пошук наукових дослідження, які торкалися проєкту, зокрема виділені праці таких науковців, як: А. Рассохіні [12], С. Фіялки [15], Л. Бахмутової, А. Нескової [1], які у своїх наукових доробках розкрили тему українських біженців, їх складності адаптації, переваги та недоліки країни та ставлення іноземців до українців.

Також для того, щоб розкрити на основі спогадів протиправні дії росії на території України, але при цьому не травмувати людину використовувалися навички з робіт: Б. Гридковецької [3], О.Ташкінової [13], Л. Чередникової [17] та інші.

Щоб здобути практичні вміння для реалізації матеріалів на сайті, було ознайомлено з ютуб каналом «Marchenko Marketing», де через відеоуроки вивчалися кроки створення сайту, що таке домен та хостинг.

1.5. Технічні й програмні засоби

Кваліфікаційний проєкт реалізовано на ноутбучі «Macbook Air 2022» та залучено смартфон «Iphone 11», а саме програма «Диктофон» для запису бесіди з респондентом. Окрім того, для створення відео було використано професійну камеру «Canon r6» з ширококутним об'єктивом «Canon rf35 1.8», головним монтажником була Сварчевська Анастасія Юрїївна, при редагуванні

відео залучена програма «Adobe Premium Pro».

Для редагування фотографій використовувалася програма «Snapseed». Оформлення матеріалів відбувалося у текстових редакторах «Microsoft Word» і «Google Docs», на «Google Drive» зберігання всієї необхідної документації (дозволи на публікації матеріалів, дитячих малюнків).

Пошук героїв відбувався через соціальні мережі «Facebook» та «Instagram», комунікація з респондентами і з своїм керівником від бази практики та від університету у месенджері «Telegram»

1.6. Сфера застосування

Підготовлений проєкт спрямований на широку аудиторію, адже у ньому порушується актуальне питання для України, а саме біженці, які на сьогоднішній день через російську агресію втратили своє житло або через інші фактори (прифронтові міста, окупована територія, регулярні обстріли), покинули свій дім та переїхали у іншу країну. Головною аудиторією для використання журналістських матеріалів проєкту є біженці чи тимчасово переміщені особи з України, які планують або переїхали до Австрії.

Матеріали у проєкті написані простою та зрозумілою мовою для всіх. Написані 5 інтерв'ю з різними українцями, які поділилися власним досвідом адаптації на території Австрії, були створені тому, що такий тип матеріалу для читачів сприймаються легше, аніж аналітичні звіти. Через просту бесіду кожен читач для себе може поглибитись в особливості адаптації респондента, правилами, якими користувалися кожен з героїв та з принципами, які допомогли йому в іншій країні.

Інші матеріали проєкту дають змогу поглибитись в розвитку та поширенні української культури на території Австрії, а також розкривають волонтерську підтримку для України.

Дитячі малюнки та короткі висловлювання української малечі дають змогу

проаналізувати бачення дитини на майбутнє України та її ставлення до своєї держави.

Готові матеріали були опубліковані на створеному сайті «Ich komme aus der Ukraine» (див. Додаток А), а також на особистій сторінці у Facebook відбувалися анонси матеріалів. Практичність цього проєкту визначається в тому, що матеріали на сайту можна переглянути будь-коли, будь-де та при різних умовах (на телефоні, ноутбучі чи комп'ютері)

1.7. Структура журналістського проєкту

Журналістський проєкт був створений за допомогою програми Visual studio code html, css, vite, при цьому згодом перенесений на платний хостинг «Хостинг Україна». Тобто, головною метою проєкту було створення самостійного окремого, повноцінного сайту для публікування матеріалів. Для сайту було створено окремий логотип, де поєдналися два прапори: Австрії та України з надписом назви сайту. Сайт розподілений на такі блоки: «Головна», «Українці у Відні», «Українська малеча», «Наші герої», «Про нас», «Інше».

Проєкт має дві рубрики: «Наші герої» - зібрані фотографії респондентів із життя у Відні, а також підписані їх ПІБ, роки та хобі та «Українська малеча» - опубліковані дитячі малюнки з фотографіями дітей або без (за дозволом батьків) та висловлювання дітей про рідний дім.

Також кількість матеріалів становить 9: 5 – інтерв'ю з українцями, які є різними за сферою своєї діяльності, сімейним статусом та баченням на життя закордон; 2 – замітки про підтримку та розвиток української культури на території Австрії; 2 – репортажі про організацію «Пласт», яка має неабиякий історичну спадщину та про українську школу, яка функціонує та навчає українську молодь з різних наближених до Австрії країн.

2. СПЕЦИФІКАЦІЯ

2.1. Ідейно-смісловий задум

Головною ідеєю та метою розробки проєкту було відобразити українців, які вимушено, через російську агресію на території України, емігрували до Австрії. Через бесіди у невимушеній атмосфері, були визначені особливості країни, складності, суб'єктивна оцінка респондента у підтримці австрійців України та ставлення іноземців до українців. Вибір написання матеріалів у формі інтерв'ю є не випадковістю, адже такий матеріал читач сприймає краще, через структуру, яка полягає у простій розмові людей. Ба, більше при спілкуванні людина розкриває не тільки тему розмови, але й ділиться власним досвідом, що розкриває її, як окрему особистість, при цьому кожен читач може створити певний психологічний портрет героя.

Проєкт функціонує на платному хостингу і він є окремим самостійним сайтом, також був підібраний спеціальним домен. На головній сторінці було створено відео, де за понад 2 хв. коротко розкривається мета, ідея, причина та актуальність створення цього проєкту, також на сторінці «Про нас» опубліковані тези у текстовому варіанті.

Не менш важлива рубрика проєкту «Інше», де через різні організовані події висвітлено розвиток та поширення серед іноземців української культури, а також волонтерська робота, яка вкотре наголошує, що в Україні триває війна. Особливістю цих матеріалів є безпосередня присутність автора, його участь у процесі, створення власних фотографій, що підсилює ефект присутності для читача.

Зібрані малюнки українських дітей у межах проєкту дають можливість побачити Україну очима малечі, визначити їх бачення держави та формування патріотичної свідомості в оточенні іноземців та на території іншої країни.

Опубліковані фотографії з власного життя респондентів допомагають аудиторії більш зрозуміти свого героя, зануритись в його повсякденні справи або розкрити його певні переживання.

2.2. Структура інтерв'ю

У сфері журналістики за час існування жанри набували різноманітних форм, на це впливали різні чинники розвитку країни та технологій. Журналістика, як і будь-яка сфера, яка впливає на суспільство набувала нових структур та вдосконалювала свої матеріали для кращого інформування суспільства. Одним з найбільш читабельним та популярним матеріалом вважається інтерв'ю, адже саме структура цього матеріалу надає змогу порушити важливу та актуальну тему через розмову.

На сьогоднішній день журналісти часто використовують інтерв'ю для того, щоб створити для аудиторії психологічний портрет героя, порушити важливу тему чи пояснити суспільстві складну тему через просту розмовою

«Інтерв'ю як жанр журналістики стає одним із найбільш популярних та уживаних, «оскільки має відкритий характер», відзначала ще в 2014 р. І. Горбова. На її думку, найбільшої популярності набувають такі різновиди цього жанру: аналітичне інтерв'ю, «потік свідомості», портретне інтерв'ю, бесіда» [16, с. 173].

В умовах воєнного стану в Україні медіа часто використовують інтерв'ю для оприлюднення протиправних дій росії. Проста розмова з людьми дає можливість аудиторії не тільки дізнатися більше про агресію росії, але й зануритись в атмосферу. Часто медіа використовують відеоінтерв'ю, яке дає змогу побачити емоції респондента, його переживання та атмосферу.

У проєкті були створені інтерв'ю для кращого надання інформації для аудиторії, обрані респонденти є різними за: сферою діяльності, сімейним та соціальним статусами для того, щоб поглибитися в тему з різних сторін. Такий принцип надає змогу обмінятися інформацією та досвідом між різними

категоріями українців.

Структура інтерв'ю у проєкті побудована на основі розмови у невимушеній атмосфері, підготовлені питання насамперед розкривають спогади про початок повномасштабного вторгнення, емоції та поведінку героя, яке в котрий раз підтверджує протиправні дії росії на території України, основна частина запитань зосереджена на розкритті головної теми еміграції та адаптації, присутні уточнювальні запитання та додані фотографії героїв для візуального ознайомлення з респондентом, у кінці кожного матеріалу герой повинен був продовжити речення, яке пов'язане з Україною, такий прийом був застосований для легкого закінчення розмови, а також для емоційного забарвлення матеріалу.

ВИСНОВКИ

На підставі проведеного дослідження, можна зробити висновок, що стан питання адаптації української громади на території Австрії є актуальним й нині. Тисячі українців уже мігрували на територію цієї держави й в силу обставин, а саме війни та небезпеки проживання на території деяких регіонів України, думають про потенційний переїзд на територію інших держав й Австрія є однією з них.

Результатом кваліфікаційної роботи є реалізація поставленої мети та завдань. Мета проєкту досягнута, адже культурно-просвітницький портал: «The way to move»: українці у Відні зумів розкрити складності вимушеної еміграції, переваги та недоліки країни, розвиток української культури, патріотичне виховання української молоді за межами рідної країни, волонтерська робота та висвітлення, через спогади героїв, повномасштабне вторгнення росії, що вкотре підтверджує протиправні дії на території України.

У результаті проєкту створено дев'ять публікацій різних жанрів: інтерв'ю, замітки, репортажі. У проєкті було розроблено декілька рубрик: «Українська малеча» та «Наші герої», перша рубрика розкриває дитячу адаптацію на території іншої країни, а також бачення малечі майбутнього України та їх мрії, така рубрика дає змоги аудиторії зрозуміти рівень патріотичного виховання закордоном; друга рубрика є підсилювальною частиною головних матеріалів, саме вона розкриває пріоритети та буденне життя респондента, що дає можливість аудиторії створити певний психологічний портрет героя.

Окрім того, підготовлений медійний проєкт кращій обізнаності українців, що живуть на території Австрії про рекомендації щодо легшої адаптації на території Австрії, а також сприяв інформуванню про культурне, політичне та

економічне життя країни.

Поставлені завдання успішно реалізовані. Спочатку якісно реалізовано підготовчий етап збирання та систематизування інформації. Опрацьовано різні види джерел, зокрема наукову літературу: статті, навчальні підручники, матеріали конференцій тощо. Залучено також різноманітні вебресурси, переглянуто відеоуроки. Наступним кроком було написання дев'яти журналістських матеріалів та їхнє редагування, після чого виконано основну роботу з публікуванням та редагуванням матеріалів на сайті. Кінцевим результатом стало створення якісного сайту, де можна ознайомитись з журналістськими матеріалами, більше дізнатися про запрошених респондентів та побачити Україну через призму дитячого бачення.

Найважливіший підсумок роботи полягає в набутті цінного досвіду щодо створення медійного продукту. Отримано теоретичні знання й практичні навички підготовки власного продукту, контролю над його створенням на всіх етапах – від задуму до публікації.

Кваліфікаційний проєкт дав поштовх до подальшої роботи з розширення й удосконалення створеного авторського продукту, що слугуватиме рушієм на шляху до професійної діяльності.

Результати проєкту мають перспективу для використання українською громадою на території інших країн, бо проєкт містить в собі й практичні рекомендації, які можуть бути актуальними не тільки щодо адаптації та життя в Австрії, наприклад поради щодо транспорту та туризму.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бахмутова Л., Неска А. Особливості психологічних порушень серед українських біженців у Польщі. *Актуальні проблеми психології*. 2022. Вип. 22. С. 3–18. URL: https://lib.iitta.gov.ua/732780/3/%D0%9C%D0%B0%D0%BA%D0%B5%D1%82_2022.pdf#page=3 (дата звернення 11.03.2024)
2. Гапотченко Н. Є. Структура та жанрово-стилістичні особливості текстів інтерв'ю в сучасній французькій пресі(комунікативно-прагматичний аспект) : автореф. дис. ... канд. філологічних наук : 10.02.05. Київ, 2005. 22 с. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=ARD&P21DBN=ARD&Z21ID=&Image_file_name=DOC/2005/05gnekpa.zip&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1 (дата звернення 11.03.2024)
3. Гридковець Б. Вплив війни на психологічний стан дітей та їх батьків. *Кримінально-виконавча система України та її роль у розбудові правової і соціальної держави*. 2021. Вип. 14. С. 66–70. URL: https://academysps.edu.ua/wp-content/uploads/2024/01/Konferenciya-verstka-molodih-uchenih_01.12.pdf#page=66 (дата звернення 11.03.2024)
4. Кітаєва Т. Комунікативні стратегії і тактики мовленнєвої поведінки адресанта. *Студентська лінгвістика*. 2013. № 28. С. 110–117. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/lingst_2014_28_19.pdf (дата звернення 11.03.2024)
5. Кодацька Н. Етичні дилеми в журналістській діяльності під час війни. *Суспільство і особистість у сучасному комунікаційному дискурсі*. 2023. Вип. 4. С. 143–146. URL: https://zp.edu.ua/uploads/dept_s&r/2022/conf/2.1/Materialy_SiOuSKD-4.pdf#page=143 (дата звернення 11.03.2024)

6. Копилова Л., Теодорська Л., Ягнюк Я. Особливості роботи журналістів із дітьми. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Казаріна*. 2017. Вип. 12. С. 86–90. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/VKhISK_2017_12_18.pdf (дата звернення 11.03.2024)
7. Куликов А.І., Кузьменко Л. В., Дворовий М. С., Дуцик Д. А., Куш Л.В. Посібник з журналістської етики : практ. посіб. Київ : Комісія з журналістської етики, 2023. 129 с. URL:<https://ekmair.ukma.edu.ua/items/09d5a9d8-1958-4326-a014-c078302523f6> (дата звернення 11.03.2024)
8. Куранова С. Дискурсивно-прагматичні особливості інтерв'ю публічної мовної особистості (на матеріалі англійської та української мов). *Мовознавство*. 2012. Вип. 6. С. 50–54. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Mandriv_2012_6_12.pdf (дата звернення 11.03.2024)
9. Ларрі Кінг, Білл Гілберт. Як розмовляти будь з ким, будь-коли і будь-де . Секрети успішного спілкування / пер. з англ . Н. К. Борис . Дніпро: Моноліт, 2019 . 204 с
10. Міхеєва О. Спогади про минуле та їх роль у повсякденному колі (за даними глибинних інтерв'ю у Донецькій області). *Сучасні суспільні проблеми у вимірі соціології управління: збірник наукових праць ДонДУУ*. 2021. Вип. 281. С. 436–442. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/znpdduuu_2014_15_28_1_56.pdf (дата звернення 11.03.2024)
11. Морозова І., Цапенко Т. Комуникативно-синтаксичні особливості дитячого мовлення в жанрі інтерв'ю. *Мова*. 2017. № 28. С. 14–19. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Mova_2017_28_5 (дата звернення 11.03.2024)
12. Рассохіна А. Медійний портрет українських біженців у Великій Британії та Європейському союзі : аналітичний огляд. *Сучасні виклики для міграційної політики: правові, освітні та історичні аспекти*. 2023. Вип. 5. С. 44–48. URL: https://kmeep.law.sumdu.edu.ua/wp-content/uploads/2023/10/kr_st_migration_2023.pdf#page=45 (дата звернення 11.03.2024)
13. Ташкінова О. Застосування якісних методів для вивчення травматичного досвіду маріупольських студентів-волонтерів під час війни. *Соціальна робота та соціальна освіта*. 2023. Вип. 2. С. 114–125. URL: <http://srso.udpu.edu.ua/article/view/291878/285162> (дата звернення 11.03.2024)
14. Титаренко Д. І., Титаренко О. Є. Дослідницьке інтерв'ю: методичні рекомендації з організації та проведення дослідження : навч. посіб. Київ : ТОВ «Праймдрук», 2012. 40 с. URL:

- https://elibrary.kdpu.edu.ua/bitstream/123456789/6475/1/Tytarenko_Dosl_int.pdf (дата звернення 11.03.2024)
15. Фіялка С. Тематика біженців та внутрішньо переміщених осіб у медіапросторі України і світу. *Новітні тенденції в медіагалузі*. 2023. Вип. 1. С. 5–8. URL: https://www.researchgate.net/profile/Volodymyr-Hrysiuk/publication/370924854_Rol_socialnih_merez_u_sprijnatti_literaturi_ta_mistectva/links/6469326b66b4cb4f73c33a47/Rol-socialnih-merez-u-sprijnatti-literaturi-ta-mistectva.pdf#page=5 (дата звернення 11.03.2024)
16. Чабаненко М. Сучасні тенденції в застосуванні жанру інтерв'ю (на прикладі інтернет-видання «Українська правда»). *Журналістика майбутнього: виклики, тенденції, перспективи розвитку*. 2017. № 16. С. 173–177. URL: <https://journ.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2022/12/Zbirnyk-tez-mizhnarodnoi-konferentsii-u-ramkakh-DESTIN-2022.pdf#page=173> (дата звернення 11.03.2024)
17. Чередник Л. Українські масмедіа та їх роль під час російсько-української війни. *Повоєнний діалог культур*. 2023. Вип. 1. С. 89–94. URL: https://reposit.nupp.edu.ua/bitstream/PoltNTU/13219/1/13_Konf_DIaChUK_89-94.pdf (дата звернення 11.03.2024)
18. Чубук О. Медійники на російсько-українській війні. Вміст і місце журналістики в нових умовах діяльності. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. 2022. № 2. С. 270–275. URL: https://www.philol.vernadskyjournals.in.ua/journals/2022/5_2022/part_2/5-2_2022.pdf#page=280 (дата звернення 11.03.2024)
19. Урок №1: Як створити веб сайт безкоштовно: що таке домен та хостинг, як обрати і де купити. *Marchenko Marketing*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=Ff8yrZdCnSs&t=395s> (дата звернення 11.03.2024)
20. Урок №2: Як зробити сайт. Що таке CMS система. Що обрати: WordPress, Joomla, Drupal чи Magento? *Marchenko Marketing*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=9f7riJU5Bdo&t=147s> (дата звернення 11.03.2024)

ДОДАТКИ

Додаток А

1. [Дозволи](#) на публікацію інтерв'ю;
2. [Дозволи](#) батьків на публікацію дитячих фотографій та малюнків.

Додаток Б

Тексти публікацій на сайті «Ich komme aus der Ukraine»

1. **«Я впевнена, нас чекає світле майбутнє, адже ми на це заслуговуємо. І так чи інакше, добро завжди перемагає зло», - Ірина Дробна**

Життя українців з часу російської агресії на території України розділилося на «до» та «після». Нині багато українців розкинуті по світу, втративши свої домівки та близьких, але при цьому, молодь не забуває про свою країну і по різному допомагає. У рамках проекту «Ich komme aus der Ukraine» своєю історією життя у Відні поділилася амбіційна, молода дівчина Ірина Дробна, яка доклала неабиякого зусилля для адаптації українських дітей закордоном.

На сьогоднішній день український народ, на жаль, навчився жити в умовах війни. Скажіть, будь ласка, чи пам'ятаєте себе 24 лютого 2022 року, яким був Ваш ранок?

Ранок 24 лютого, на жаль, неможливо забути. Саме тоді я ще навчалась у Львові і 23 лютого ввечері поверталась з друзями додому у Хмельницький. Вранці я прокинулась і побачила свою маму, яка вже була в сльозах. Вона сказала лише: «Вони напали». Місто виглядало, наче під час апокаліпсису: хаос, тривожність в очах людей, які не знали, що буде далі і постійні сирени, які

підсилювали страх. Надзвичайно тяжкий морально час. Пам'ятаю, щоб не панікувати, я почала працювати без відпочинку. Я працювала перекладачем для людей, які потребували допомоги за кордоном - це хоч трохи дало мені відчуття того, що я допомагаю. Моя мама під час своєї обідньої перерви на роботі ходила плести сітки, і ми з моїм молодшим братом також регулярно долучались. Наш тато вже на той час був у війську, тому ми постійно купували і передавало йому необхідні речі, відкривали збори коштів для допомоги нашим захисникам. Мені важко згадувати цей час, адже я знову повертаюсь до цих почуттів, коли ти боїшся дати собі вільну хвилинку, тебе охоплює страх за рідних і все, що тебе змушує не думати про ці речі – це робота і навчання. Я була готова віддати всі свої кошти, аби лише це все закінчилось якомога швидше.

Ви є учасником, а саме асистентом проєкту «Learnopolis.net». Можете розповісти про що цей проєкт?

Проєкт „Learnopolis+“ виник за підтримки Німецької академічної служби обмінів та під керівництвом Ніколая Тойфеля, працівника Байройтського університету, а станом на зараз - DAAD-лектора в Львівському національному університеті імені Івана Франка. Ніколай, як наш керівник, завжди підтримував Україну, з 2014 року і до сьогодні. Саме тому, після повномасштабного вторгнення наш проєкт без зупинок продовжив свою діяльність. Ми проводили літні школи із залученням студентів університетів-партнерів (Байройтського університету, Львівського національного університету імені Івана Франка, Донецького національного університету імені Василя Стуса і Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка), записували подкасти з якими можна ознайомитись за посиланням. Загалом допомагали університетам-партнерам у часи війни.

Що Вас наштовхнуло поїхати до Відня?

До мене звернулася завідувачка кафедри, на якій я на той час навчалась, і запитала, чи не маю я змоги та бажання поїхати до Відня для практики у початковій школі з українськими класами. Звісно, я погодилась. Я одразу подумала про тих людей, які у чужому місті, з чужою мовою, і ще й з маленькими дітками. У цій школі я пропрацювала один семестр і дуже раділа такому досвіду, адже це однозначно допомогло дітям адаптуватись до нового суспільства і до нової системи освіти. Вони почувались впевненіше, коли знали, що завжди у школі є людина, до якої можна звернутись. Також моя малеча завжди була дуже веселою, енергійною і відкритою до нових знань і вже тоді робила великі успіхи у вивченні німецької мови.

При переїзді, які складності у Вас виникли?

Оскільки я фактично вперше у Австрії, мені було складно «звикнути» до австрійців, а саме до віденців. Навіть самі вони жартують, що типовий мешканець Відня - завжди насуплений, незадоволений та буркотливий. І спершу я справді боялася їх, хоча я чудово володію німецькою мовою і деколи вони мене сприймають навіть за «свою». Та з часом я зуміла влитись у прекрасний колектив у школі, де я працювала, а згодом в у міжнародний офіс педагогічного коледжу, де працюю наразі. Я зрозуміла, що дуже багато австрійців співчують нам та намагаються допомогти.

Мій керівник, Томас Бауер, всіляко підтримує українських студентів та науковців, надає змогу отримувати стипендії на навчання, наукові дослідження чи стажування. Також він трішки володіє українською мовою і тому на серці щоразу стає веселіше, коли до тебе вітаються не просто словами «Guten Morgen», а – «Добрий ранок». Саме такі люди допомагають впоратись зі всіма складнощами, з якими ми зіштовхуємось щодня.

Чи стикалися Ви з людьми, які дещо агресивно реагували на війну в Україні, яку розпочала росія?

Так, звісно, такі люди є у кожній країні. Був у моєму житті один випадок пов'язаний з австрійцем мого віку, який мені зазначував, що йому заважає будь-яка згадка про війну в Україні. Це мене тоді дуже розлютило, адже він має наймовірну змогу насолоджуватись спокійним життям у мирній країні, а він скаржиться на те, що йому «заважає» війна в Україні. Зрештою, я зрозуміла, що таким людям щось доводити - справа марна. Скільки б ти не переповідав їм новини, не показував фото обстрілів, не розповідав особисті історії - це все не спрацює. Тому я щиро вдячна тим, хто справді нас підтримує.

На скільки відсотків Ви відчуваєте підтримку австрійців чи інших громадян, які проживають у Австрії?

За час свого перебування у Відні я познайомилась з великою кількістю різних людей, які проживають у Австрії. Через те, що зараз я працюю у міжнародному офісі коледжу, щодня маю змогу спілкуватись зі студентами, які родом з різних країн і насправді, я ще не зустрічала таких, які б нам не співчували. Важко передати словами, наскільки це приємне відчуття, коли люди співпереживають разом з тобою та постійно цікавляться, як там моя родина в Україні.

Які головні правила для себе Ви визначили проживаючи у Відні?

Насамперед, поважати людей навколо. У кожного є своя думка, своє бачення. Основною «місією» для себе я обрала розповідати тутешнім мешканцям про війну в Україні через призму особистого досвіду та особистої історії.

За чим найбільше сумуєте? Чи плануєте Ви повертатися додому?

Найбільше, звісно, сумую за своєю родиною, адже маю змогу бачитись з ними досить рідко і те, лиш на короткий період часу. Сумую за тим, що було до повномасштабного вторгнення, за своїми звичками, «ритуалами», як до прикладу: кава в улюблених кав'ярнях, зустрічі з друзями, виставки, театри, та й взагалі за спокійним життям. Повертатись планую у будь-якому випадку. Наша країна має величезний потенціал, але лиш за умови, якщо наш народ знайде в собі сили стати кращими та викоринити все радянське зі свого нутра. Ми вже заплатили дуже високу ціну за цю боротьбу; я маю багато знайомих мого віку і не тільки, які віддали своє життя за Україну. Я дуже хочу, щоб нам не було соромно перед ними.

Яким Ви бачите майбутнє України?

Як я зазначила вище, Україна має величезний потенціал. У першу чергу, це аграрна країна, яка годує практично пів світу. Після нашої перемоги я впевнена, що інші країни захочуть перейняти в нас наш воєнний досвід. У нашій країні є дуже багато талановитих військових, які за час з 2014-го року змогли набути неоціненного військового досвіду. У сфері ІТ-технологій Україна знаходиться на дуже поважній позиції. Це все - і ще багато іншого - в нас є, і ми потрохи вчимось це все цінувати, а не сприймати як належне. Я впевнена, нас чекає світле майбутнє, адже ми на це заслуговуємо. І так чи інакше, добро завжди перемагає зло.

2. «...Абсолютно кожен та кожна зрозуміли, що у світі можна все зробити, замінити і полагодити, аби тільки мирне небо над головою», - Наталія

Чміль

Росія продовжує агресію на території України і, на жаль, не планує зупинятись. Нині головним обов'язком кожного українця, де б вони не були,

підтримувати свою країну та не забувати своє коріння. У рамках проекту «Ich komme aus der Ukraine» своєю історією життя у Відні, адаптацією, викликами у новій країні поділилася Наталія Чміль.

24 лютого 2022 року росія розпочала повномасштабне вторгнення на Україну і з того часу життя українців кардинально змінилося. Скажіть, будь ласка, що Ви відчували того ранку?

Ще до повномасштабного вторгнення я знала, що війна – це страшний каталізатор паніки та хаосу. Зі мною у лікарні працювали люди з українських містечок, де росія розпочала війну з 2014 року і розповідали про криваві вчинки російської армії на території Луганську та Донецьку.

Насправді, я щиро сумую за Кримом, саме з ним у мене пов'язано дуже багато теплих спогадів. Ми з сином кожного року їздили до Чорного моря і навіть 2014 року також наважились, але це вже був зовсім інший Крим. Тепле море, бурхливі хвилі, триколон і люди, які поділилися на дві групи: молодь – підтримувала Україну, а вже старше покоління, яке пам'ятало Радянський союз думало геть по іншому.

Ще у 2014 році українські потяги їздили до Кримського півострову, але зараз ми змушені були пройти два пункти пропуску: українських прикордонників та російських. Російський бік, зазвичай, працював на залякування: суворий погляд, чітка перевірка речей і різкі питання. Одного разу мого 6-річного сина росіянин запитав, якого місяця у нього день народження, той без сумнівів відповів: «Січень», - а прикордонник йому: «Що? Що таке січень? Нормально скажи». Ну, тобто, повага до мови та до нас була вже відсутня. Але по при все, я не боялася, бо була на своїй землі, марно надіючись, що це швидко дипломатичним шляхом врегулюють і все буде, як завжди.

Саме ранок 24 лютого я зустріла на роботі. О 5 ранку я почула вибухи і зрозуміла, що це війна. Чи була я здивована? Ні, адже в моєму оточенні точилися розмови, що росія готує напад і він неодмінно відбудеться, але я до останнього не вірила.

Організація «United for Ukraine» 28 березня 2022 року опублікувала

фоторепортаж про волонтерську роботу у Львові. Скажіть, як Ви потрапили туди і розпочали медичну діяльність?

Перші 10 днів повномасштабного вторгнення я була в Києві і продовжила працювати. Я доглядала наших пацієнтів у клініці, бігала на перев'язки, бо транспорт практично не їздив та була відповідальна за всю клініку. Було вкрай складно, коли перекрили мости і наші пацієнти з лівого берегу Києва не мали змогу доїхати до нас, але ми домовилися з іншою лікарнею і через відеозв'язок кожен лікар контролював лікування пацієнтів, бо по при бомби, обстріли не лікувати людей – ми не могли.

Згодом, ми вирішили виїхати з сином, мій чоловік підвіз нас до залізничного вокзалу і в маленькому купе, де окрім людей були і тварини ми поїхали до Львову. У Львові перебував мій директор клініки, який знайшов нам притулок в одному готелі при церкві, де у мирний час зупинялися священнослужителі, семінаристи, монахи та паломники. Цим готелем опікувались три священники, які просто працювали 24/7 і я бачила, що їм бракує рук, тоді я запропонувала організувати пункт допомоги. Я розбирала десятки різних ящиків з препаратами і радилася із знайомими лікарями, щодо лікування. Через короткий час у нас розпочинається вірус і ми організували у їдальні місця для хворих.

За час волонтерства у Львові, яка подія чи ситуація найбільше запам'яталася?

Я захоплювалася однією жінкою, яка виїхала з Ірпеня у свої 94 роки вона була залізною леді, з досить суворим характером. У минулому пані Ангеліна працювала в СІЗО, є підполковником МВС. Вона ніколи не підбирала слова до росіян і різко висловлювалась, називаючи їх «ідіотами» і дуже сумувала за рідним Ірпенем.

Чи було у вас моральне вигорання?

Звичайно, у мене виробився комплекс «рятівника», головною його особливістю є те, що ти занурюєшся у проблеми інших та працюєш безупинну, при цьому забуваючи за власні. У червні я відчула моральне вигорання і тоді я

зрозуміла, що мені потрібно відпочити. Ще до цього я часто прибігала до о. Миколи, який розмовляв зі мною на різні теми і це мені допомагало

Коли Ви вирішили виїхати з України і чому?

У червні ми разом з сином виїхали з одним подружжям, які були волонтерами: жінка українка, а чоловік австрієць, які напередодні погодилися допомогти одному хлопчику, який потребував операцію. Ми приїхали до міста Шрунс – це містечко, де є тільки гори і природа, навіть транспорт не працює. Саме за кордоном я зрозуміла, що у моїй країні війна, мене найбільше пригнічувало почуття не контрольованості і нерозуміння, що буде завтра. Ближче до вересня я прийняла рішення залишитися з сином у Австрії.

У вас є син. Як він переживав цей складний період? Чи не зверталися Ви до психолога?

Мій син дуже складно переживав переїзд. У нього почалась розвивати аутоагресія, залежність від гаджетів, занурення у віртуальне життя, він постійно хотів повернутися до батька. Спілкування з чужими людьми йому вдавалося вкрай складно. Між нами часто були сварки і тотальне нерозуміння один одного. Через короткий час я зрозуміла, що відносини з сином складні через те, що мені самій потрібно заспокоїтись і стабілізувати свій психологічний стан, тому я пройшла психотерапію і потроху почала налагоджувати стосунки з сином. Влітку він поїхав у табір, де познайомився з багатьма українськими хлопцями і замінив гаджети на живе спілкування з однолітками.

З якими складностями Ви спіткнулися у Австрії?

Насамперед, мова. Мені не складно вчити щось нове, мені було складно розпочати цю справу. Другий чинник бюрократія. Складність у вирішенні справ: сотні різних документів, паперів, «термінів»

Які особисті правила чи пріоритети змінилися з часу російської агресії?

Мова. Точніше, українська мова. Мені приємно чути свою державну мову в Україні та закордонном, вона чудова її обов'язково потрібно розвивати. Донати. Потрібно донатити для військових, для тварин, для дітей, бо це все твоя Україна.

І нехай ми дорослі люди, але все ж таки про що мріє медична сестра?

Найголовніше – мир. З часу початку повномасштабного вторгнення кожен з нас багато що переосмислив, напевно, змінив деякі звичні правила життя, але я впевнена, я на 100% запевняю, що абсолютно кожен та кожна зрозуміли, що у світі можна все зробити, замінити і полагодити, аби тільки мирне небо над головою.

Якою Україну Ви бачите в майбутньому?

Я щиро хочу бачити її мирною, спокійною, тою в якій я народилася, виросла, де я вперше закохалася, мріяла. Я дивлюся на ситуацію в Україні вже без рожевих окулярів, тому скажу одне: «Я хочу бачити Україну незалежною і з мирним небом, незважаючи, які території будуть у моєї держави»

3. «На щастя, я жива, я в безпеці, але я ніколи не пробачу росії, що вона в мене відібрала мене, моє впевнене завтра», - Аліна Ярмоленко

Нині життя українців нагадує страшний сон, де вони мають виборювати своє право на завтрашній світанок, на жаль, ця боротьба з росією триває не сьогодні, але, напевно, цю битву, тривалістю в декілька століть, судилося завершити нам. У рамках проекту «Ich komme aus der Ukraine» своєю історією боротьби, почуттями щиро поділилася Аліна Ярмоленко.

Сьогодні рівно 2 роки, як росія розпочала повномасштабне вторгнення, як Ви зустріли свій ранок 24 лютого 2022 року?

Я дуже добре пам'ятаю цей ранок: схвильовані батьки, паніка в очах кожного і нерозуміння, що буде завтра. Це був звичайний четвер, який перевернув моє життя з ніг на голову. Мені написав хлопець тільки декілька слів «Все почалось», а я не вірила, точніше я не хотіла вірити в ту жорстоку реальність.

Чи були у Вас думки напередодні повномасштабного вторгнення, що росія нападе на Україну?

За тиждень до вторгнення у повітрі відчувалося напруження, навіть пташки

припинили співати. Звичайно, були розмови про те, що росія може розпочати повномасштабне вторгнення, але я вірила, що це так і залишиться простими розмовами на кухні. Мама мого колишнього хлопця весь час говорила про те, що потрібно зробити запаси продуктів, а для мене це було так дивно. Ще за декілька днів до повномасштабного вторгнення я написала великого листа Владу про свої почуття, де зазначила, що на випадок війни у цьому листі я, яка завжди поряд. На жаль, ми припинили стосунки і цей текст став останнім адресованим йому. Війна розлучила нас, як і багатьох інших.

Як довго Ви перебували ще в Києві і що ви робили при загрозі небезпеки?

Ми бачили, як багато людей масово виїжджає або в інші біль-менш безпечні області або закордон. При повітряній тривозі ми спускались в бомбосховище, яке зовсім не було облаштоване для людей. Моя сім'я ще 2 тижні перебувала в Києві, а потім ми виїхали.

Як Ви прийняли рішення переїхати в іншу країну ? І чи було воно простим?

Залишити рідний будинок було складно і це рішення не було легким, як здається на перший погляд. Спочатку ми зібрали речі і просто поїхали в бік західної України, без повного розуміння, де ми залишимося. На щастя, ми знайшли сім'ю, яка на 1 місяць прийняла нас. Я пам'ятаю той час очікування, коли ми постійно були на валізах з думками: «Ще тиждень, ще два і все закінчиться, ми повернемося», але минув час і ми припинили вірити в рожеві мрії, а вирішили виїжджати до іншої країни.

Чому Ви обрали саме Австрію?

Це чиста випадковість, про мою маму згадала давня подруга, яка вже довгий час проживає у Відні і зв'язалася з нами, вона з радістю допомогла нам.

Хто допоміг вам адаптуватися у новій країні ?

На першому етапі нам дуже сильно допомагали різні волонтери, які розповідали: куди звернутися щодо допомоги, як знайти роботу, облаштувати дітей до школи, оформити документи. За короткий час нам зустрілися десятки

різних людей, я думаю це сам Бог посилав нам цих людей.

Які особливості Австрії Вам незрозумілі? З чим найчастіше виникали труднощі?

Якщо б я акцентувала свою увагу на недоліках Австрії, то, напевно, залишила б її давно. Позитивних моментів більше, але й без недоліків ніяк. Мені не подобається, що дуже довго потрібно чекати своєї черги, жодне питання не вирішується за один день, бо ви повинні спочатку чекати «термін». Кваліфіковані спеціалісти у медичній сфері. На моє переконання їх тут бракує, у них є бездоганна техніка, а ось справжніх спеціалістів у медичній сфері потрібно ще пошукати.

Що найбільше Вам подобається у Австрії?

Якість життя. Я люблю свою країну і до останнього подиху буду серцем з нею, але у нас є великі проблеми з рівнем життя людей. Мені здається, що до повномасштабного вторгнення ми щось пробували налагодити, а потім нам просто не дали жити, не те, що розвиватися.

Австрія – країна комфорту, тут все чітко працює, як злагоджений механізм, правила суворо дотримуються, але люди геть не такі, як в Україні. Менталітет австрійців мені дотепер незрозумілий, адже для мене вони дещо холодно-раціональні, тому, я дуже сумую за українською щирістю та відкритістю.

Чи сумуєте Ви за рідною країною?

Австрія – це неймовірно красива країна, багата на архітектуру та історичну спадщину, коли ти гуляєш в центрі Відня ти не можеш відірвати очей від будівель, але це все не те. Я жила в не дуже естетичному районі Києва, де є пошарпані будівлі, недобудований дитячий майданчик, не ідеальні вулиці, але воно було і залишається таким рідним. Жоден мальовничий краєвид Австрії ніколи не замінить мені рідного Києва.

З часу переїзду до Австрії Ви навідували своїх близьких у Києві?

Нещодавно я поїхала додому, щоб побачити близьких, друзів, своє місто. Моє серце завмерло, коли я зробила перші кроки на рідній землі, я дуже сумувала за ним, а він ніби за мною. Коли я кинула погляд на місто, я одразу відчула наскільки мій Київ втомлений, він просто стогне, в очах кожного перехожого

читалася втрата. Одного дня я гуляла вуличками і де-не-де лунав дитячий сміх, світило сонечко і на мить я зловила себе на думці, а раптом це все сон і через хвилину я прокинувся, щоб піти в медичний коледж, а потім зустрітися з хлопцем, але ці думки вщент розбив звук повітряної тривоги.

Росія відібрала в кожного українця щось, а в деяких рідного батька, маму чи навіть всю родину, що особисто від Вас забрала країна терорист?

Нині я навчаюсь, вдосконалюю німецьку мову, зустрічаюсь з різними людьми і все ніби добре, але варто мені згадати минуле життя, де я була впевнена, що буде завтра і мала грандіозні плани на майбутнє, то я задаю собі питання: «Чи правильно я все обрала?» Особисто для себе я не знайшла ще відповідь. На щастя, я жива, я в безпеці, але я ніколи не пробачу росії, що вона в мене відібрала мене, моє впевнене завтра.

Продовжіть речення: « Мій рідний дім...»

Мій рідний дім в Києві і назавжди буде там.

4. Тараса Шевченко у серці Австрії

До дня народження Тараса Шевченка у Відні, а саме у церкві святої великомучениці Варвари відбувся літературно-музичний вечір.

21 березня у Відні було організовано літературно-музичний вечір присвячений вшануванню пам'яті та творчості Тараса Григоровича Шевченка - великого митця України. Як повідомляє офіційна сторінка у Facebook найдавнішої церкви, до урочистого заходу приєдналися: засновник українського видавництва "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА" Іван Малкович, який зачитав поезію Івана Драча про Шевченка, а також власний вірш, оперна співачка Зоряна Кушплерта диригентка Олена Нечай-Носальська також акомпонувала на бандурі. Неймовірно соло на бандурі виконав Богдан Шутка. Поміж виступами відбувалася декларація віршів Шевченка як українською, так і німецькою мовами. Насамкінець виступив хор "Барбареум" з трьома композиціями.

Напередодні заходу до вшанування митця України приєднався посол України в республіці Австрія Василь Химинець.

Варто зазначити, що церква святої великомучениці Варвари разом з українською громадою активно допомагає постраждалим від війни, яку розпочала росія на території України. На офіційній сторінці церкви розташована рубрика «Допомога Україні», де кожен не байдужий може задонатити.

5. «Ми з України, тому ми ерудовані, щирі, відкриті, інколи занадто довірливі, але завжди справжні»,- Наталія Іванова

Коли у твоїй країні розпочинається війна, де вщент руйнують твоє «вчора» та «завтра», у твоїй голові виникає одне питання: «А як далі жити?». І у такій ситуації ти обираєш: боротися чи скласти руки. Українцям не притаманний другий варіант, тому наш вибір очевидний. На сьогоднішній день українці довели, що навіть при зруйнованих рідних будинках, вимушеній еміграції, вони продовжують жити та підтримувати свою країну. У рамках проекту «Ich komme aus der Ukraine» своєю історією життя у Відні з дітьми та зі складностями, які виникли поділилася Наталія Іванова.

Вітання! На сьогоднішній день росія продовжує збройну агресію на території України. Скажіть, будь ласка, як Ви зустріли повномасштабне вторгнення 24 лютого 2022 року?

Ви не повірите, але 24 лютого о 5 ранку, проживаючи у Миколаєві, я спокійно збиралася на роботу. Про війну мені повідомила подруга, яка зранку зателефонувала, я ще довго не могла оговтатись, але визирнувши у вікно я побачила юрбу людей, які вже виїжджали і тоді я зрозуміла, що це не жарти.

Про що Ви одразу подумали?

У мене одразу в голові з'явилося питання: «Куди їхати?». Про те, що ми маємо терміново виїхати навіть сумнівів не було, адже я знала, що наш будинок розташований між військовим аеродромом та портом, куди влучання будуть, якщо не сьогодні, то завтра точно.

Як мені відомо у Вас є двоє дітей, як вони відреагували на війну і що Ви робили для заспокоєння малечі?

Відверто кажучи, 24 лютого я не змогла пояснити дітям, що трапилось. Я просто підняла малечу з ліжка і сказала, що ми не йдемо сьогодні в садочок, а йдемо до бабусі у село Висунськ. Діти зраділи, а я в той час думала, які слова підібрати, щоб пояснити.

Війна каталізатор паніки та хаосу, чи вдавалось Вам зберігати спокій при вибухах та повітряних тривогах?

Я мама двох дітей, звичайно, що я почала переживати, але чи мала я право на паніку? Звісно, ні. Я зібралася швидко з думками і чітко в своїй голові розпланувала план дій, при цьому зберігаючи спокій, щоб не налякати дітей.

Який чинник наштовхнув Вас на переїзд закордон?

Головною рушійною силою стало онкологічне захворювання старшого сина. Кожного тижня у суботу мій син отримував хіміотерапію у лікарні, яка розташована у Миколаєві. Оскільки, ми були у селі і вже тривали активні бойові дії, я довго думала, чи їхати, але все ж розуміла, що переривати лікування небезпечно. Зранку ми з сином поїхали до лікарні і не встигли повернутись у село, адже розпочалась повітряна тривога. Під час повітряних тривог все відділення спускалось до бомбосховища і це було дуже складно, адже багато хворих діток, які щось хотіли або просто боялись, тоді атмосфера була вкрай напружена.

На той час завідувач лікарні Михайло Васильович стверджував, що всіх онкохворих потрібно терміново евакуювати. Евакуацією зайнялась одна організація з Америки, яка розподіляла хворих по лікарнях світу.

Чому саме Австрія?

Ми спочатку поїхали до Болгарії і мені там подобалось. Згодом нам зателефонував завідувач лікарні і сказав, що лікарня, яка спеціалізується на лікуванні пухлини головного мозку знаходиться у Відні і вони готові взятись за лікування сина.

Як швидко Вам вдалося адаптуватись до іншої країни?

Перші пів року я навіть не намагалася адаптуватись, адже я була впевнена, що війна швидко закінчиться. Коли ми приїхали до Відня, то нас одразу поселили при організації «Lickblikhof», яка орієнтувалася на лікування складних захворювань і реабілітації, але їхньою особливістю було використання анімалотерапії. На території організації є невеличка ферма, де живуть різні тварини і час від часу навідують хворих дітей. Насправді, така терапія, яка базувалась на дотиках до тварин, постійне відчуття чи коника чи котика поряд, заспокоювала дитину і відволікала хоча б на мить від хвороби. При цій організації ми прожили 2 роки.

Чи відчували Ви коли-небудь агресію з боку австрійців чи інших іноземців, які проживають у Австрії?

На щастя, ні, але мені прикро зараз говорити, що я спіткнулася у Відні з агресією від українця. Дорослий чоловік мені зверхньо 15 хвилин пояснював, що сьогодні нам все дають, а 20 років тому, його батькам не було так легко, як нам зараз. Я тоді зауважила, що я вдячна Австрії за допомогу та підтримку, але без жодного сумніву обміняла б цю «легкість» на мир в Україні.

Чи сумуєте Ви за рідним домом? Який найкращий спогад пов'язаний з Україною, Ви будете берегти до кінця життя ?

Дуже сумую за рідним домом, дитячими стежинками, домашнім затишком та батьками. Кожна зустріч з батьками є найкращим спогадом для мене.

Які у Вас стосунки з батьками? Чи не планують вони переїхати до Вас?

Я єдина дитина в сім'ї і все найкраще, що зберігали в собі мама і тато вкладали в мене. Кожного разу я пробую переконати їх, щоб вони переїхали до Австрії, якщо мама і погоджується, то тато категорично не хоче. Попри обстріли, постійні повітряні тривоги, зруйноване поряд село, мій батько завжди мені каже: «Доню, а як же я тут все покину? Це ж наша хата, наша земля, ти тут зростала, тай хто допоможе хлопцям і дівчатам, які зараз боронять українську землю. Ми тут залишимося, бо нам нікуди йти, наш дім тут». З одного боку я розумію їх, а з іншого, якщо б вони були поряд мені було б спокійніше.

Чи плануєте ви повертатись додому?

Рік тому, я б сказала: «Так». Сьогодні я не впевнена, діти адаптувались до іншої країни, вивчають мову, але вони сумують за людьми: за вихователькою із садочка, за медсестрами, друзями. Вони не згадують місця, вони сумують за людьми, які у певний момент їхнього життя відіграли важливу роль.

Що можете порадити українцям, які тільки хочуть переїхати до Австрії?

Насамперед почніть вивчати мову, бо мова – це кордон. Подумайте про ремесло, яке ви можете розвивати у будь-якій країні. Ну і будьте готові чекати, адже Австрія – це країна «термінів» та планування.

Продовжіть речення: «Ми з України, тому ми...»

Ми з України, тому ми ерудовані, щирі, відкриті, інколи занадто довірливі, але завжди справжні.

6. «Я знаю, що ми переможемо в цій війні і я знову зустріну весну у Києві», - Світлана Початун

З часу повномасштабного вторгнення українці масово виїхали в інші країни, де розпочали будувати своє життя спочатку. Щоб зрозуміти всі виклики, які стоять перед вимушеними емігрантами у Відні для проекту «Ich komme aus der Ukraine» своєю адаптацією поділилася Світлана Початун – графічний дизайнер, позитивна та щира дівчина.

Вітання! На території Австрії Ви проживаєте вже два роки, але ранок 24 лютого 2022 року ви зустріли у Києві, що Ви пам'ятаєте з того дня?

На щастя, 24 лютого я зустріла не сама, а вдома хлопця. Я прокинулась дуже рано і побачила, що багато моїх знайомих в мережі, а в новинах вже активно публікувалася інформація про те, що росія розпочала повномасштабне вторгнення. Я зуміла себе опанувати і не панікувала, коли прокинувся хлопець ми разом вирішили зберігати спокій і при необхідності йти до бомбосховища.

Напередодні повномасштабного вторгнення чи були розмови серед знайомих про можливе вторгнення росії?

Так, напередодні повномасштабного вторгнення я відчувала напруження: у місті, серед знайомих, на роботі, нібито всі до чогось готуються, але не впевнені в тому. Моя знайома була дуже перелякана, вона навіть у вівторок не зустрілася зі мною, а виїхала до Гостомеля, де згодом вони стали свідками жахливих подій. Як виявилось її надмірний переляк був не за себе, а за нове життя, яке розвивалось у неї під серцем. Я не слідувала за новинами, адже не вірила в можливий початок повномасштабного вторгнення з боку росії. Напередодні вторгнення я зателефонувала батькові, який заспокоїв мене і зазначив, що все буде добре

Коли Ви прийняли рішення виїхати?

Через 2 тижні ми з сім'єю колишнього хлопця виїхали у Закарпаття, де жили його рідні. У той час я спілкувалася з одною дівчиною, яка постійно наголошувала, що потрібно виїхати. В один день ми з рідними колишнього хлопця зібрали речі і поїхали разом до Австрії, адже згадали за одну знайому, яка проживає там.

Чи спілкуєтесь зараз з колишнім хлопцем, його родиною?

Родина мого колишнього хлопця – це дивовижні люди, поряд з якими я завжди відчувала безпеку та спокій. А ось з Євгеном я ніколи не могла відчувати безпеку, можливо, через те, що я знала його «м'який» характер. Він ніколи не ображав тварин, завжди намагався всім допомагати, був творча особистість, але після початку повномасштабного вторгнення він пішов захищати рідну землю, у батальйон «Азов», адже не міг сидіти склавши руки. Він також активно веде соціальні мережі, де публікує різні відео з дронами.

З якими складностями Ви спіткнулися при переїзді? Адаптуватися у Відні легко?

Одразу з рідними Євгена ми переїхали до австрійського села, де я більшу частину свого часу просто лежала і плакала. Ось у Києві, у центрі подій я трималася, відкидала думки про паніку, а з часу переїзду я ніби відпустила назовні свої емоції, які тримала в собі. Мій день починався з новин і сліз і закінчувався так само. Мені, здається, кожен спочатку боровся за те, щоб вижити, а потім усвідомив, що втратив все, з чим ще вчора жив. Я не знала, куди рухатись

і чи потрібно взагалі. Згодом, мої друзі, які проживають у Відні почали мені активно допомагати з документами і переїздом до столиці.

Але не всім вдається адаптуватися закордон. До прикладу, мої родичі, які два роки прожили у Австрії, все ж таки повернулися в Україну. Вони є підприємцями, які займаються будівництвом дитячих майданчиків і наразі їх справа, попри війну, активно розвивається в Україні.

На Вашу думку, які є позитивні та негативні фактори у цій країні?

Насамперед, я тут почуваюсь у безпеці. Якщо мені потрібно їхати о 5 ранку на потяг, то я можу без зайвих думок на зупинці одна чекати трамвай. Другим фактором є те, що людям, які проживають у цій країні начхати, що ти про них подумаєш. Вони одягаються і фарбуються так, як їм зручно. На мою думку, суспільство у Австрії більше за комфорт, в Україні ж навпаки дівчина обирає одягнути найкрасивішу спідницю, навіть якщо завтра вона захворіє. Ще один чинник, я б назвала «Зелена країна», тут влада дбає про природу, садить у парках квіти, всюди де не глянь тюльпани і доглянуті дерева.

Щодо негативних факторів, то тут їх немало, але найголовніші: медицина і діджилітизація. У мене була ситуація, коли я прийшла в лікарню, бо відчувала постійну слабкість, мені зробили певний тест для визначення причини, згодом на основі цього тесту призначили консультацію у лікаря через два місяці. Мені було вкрай незрозуміло і я запитала чи це не помилка, адже актуальність тесту, можливо, вже минує. Вони знизили плечима і зазначили, що все вірно. Однозначно медицина потребує реформ. Наступне є те, що у цій країні досі всі документи відправляються поштою і ти можеш чекати не один тиждень, щоб просто отримати дозвіл на щось із певної державної структури.

За освітою Ви графічний дизайнер чи знайшли у Відні роботу за спеціальністю?

На жаль, мені не вдалося знайти роботу по спеціальності, адже з відправлених 100 резюме, мене запросили на 3 співбесіди і вони закінчилися рівно нічим. На моє переконання, країна сама створює ускладнені умови для співробітників.

На сьогоднішній день чи підтримуєте Ви Україну волонтерською діяльністю?

Так, звичайно. На жаль, у мене немає ресурсу створювати власні збори, але я активно підтримую збори інших у вигляді донату.

Чи плануєте повертатися в Україну?

Я люблю у своєму характері легкість, мені не складно переїхати в інше місто чи країну. Влітку я поїхала у Київ і у сусідній будинок влучив шахед, я знову згадала ці емоції, які проживала у перші дні повномасштабного вторгнення. Нині я не можу сказати точно чи повернусь я додому, бо занадто багато втратила, точніше від мене росія занадто багато відібрала. Я знаю, що ми переможемо в цій війні і я знову зустріну весну у Києві.

Продовжіть речення: « Я люблю свою країну за...»

Я люблю свою країну за людей, таких щирих, відвертих, сміливих, мужніх, відважних. Де б я не була і як би цей світ не повернувся, я завжди буду сумувати за тим затишком вдома, вечірнім сонцем над моїм втомленим Києвом та за теплою атмосферою в батьків.

7. Великдень 2024 у Відні

Українці продовжують зберігати традиції навіть за сотні кілометрів від дому, але які традиції набули змін з часу переїзду до іншої країни.

31 березня 2024 року відбулося святкування католицького Великодня у Відні. Багато українців приєдналися до богослужіння у церкві святої великомучениці Варвари у Відні. Нам вдалося запитати українців, які традиції з України вони зберігають, а які вже запозичили.

Так сімейними традиціями поділилася Оксана, яка 2 роки тому переїхала з Харкова до Відня: «У нашій сім'ї найулюбленішою традицією було «товкання»

яєць – це коли вся сім'я за одним столом бились крашанками і у кого яйце не тріснуло, той і переміг. Ця традиція збереглась від моєї бабусі, яка була родом з Львову»

Про оновлені традиції розповіла Наталія, яка у 2023 році емігрувала до Австрії: «Мені дуже імпонують традиції інших країн, тому ми з сім'єю з радістю підхопили традицію про великоднього зайчика, який ховає крашанки. Ми дорослі обираємо один парк, де ховаємо шоколадні яйця, а малеча охоче їх шукає»

Офіційне святкування у Відні триває два дні, тому цей час люди можуть відкласти роботу і присвятити час для своїх рідних.

8. «Пласт – це про дружбу, любов і довіру», - пластун Юлія

14 квітня 2022 року у Відні відбувся КВДЧ - крайовий вишкіл дійсного членства для дорослих, до нього доєдналися понад 15 людей різного віку. Познайтися та побачити на власні очі життя та історію пластуна прийшли і наймолодші українці з батьками, яким всього було чотири та шість років. Напередодні зустрічі кожен учасник познайомився з планом на день, який був розпланований до 19:00. За програмою учасників чекали не тільки лекції та розповіді про організацію від членів та членкинь, але й можливість побачити наживо, як розпочинається день у пластуна.

Урочисте відкриття організація розпочала на природі за всіма правилами, з молитвою, гімном, підняттям прапора України та зачитуванням плану роботи на день, але перед тим новачків навчили виконувати базові накази, без яких відкриття було б неможливим.

Згодом вся команда перейшла до будівлі, де в затишній кімнаті розпочали свій шлях до членства. Разом із сонечком, яке пробивалося через вікна, лекцію розпочав Ілля Петрик, який є головою виконавчої влади «Пласт» у Австрії. З 10 років і до сьогоднішнього дня Ілля є частиною організації.

«Як часто ви чули про організацію «Пласт»? Можливо, хтось з вас згадає з уроку історії таку дату, як 1911 рік або ж не просто згадає, але й додасть деякі найпоширеніші стереотипи про те, що нібито «Пласт» - це організація націоналістів чи про мілітаризм. Щоб розвіяти подібні думки і зануритись до історії цієї організації ми сьогодні вас тут зібрали», - розпочав свій виступ Ілля Петрик.

Кожен учасник, не тільки мав змогу слухати, але й запитувати те, що цікавило. Як виявилось найпоширенішим стереотипом серед людей про «Пласт» була релігія. Виникали запитання: «Як бути людині, яка є мусульманом чи атеїстом? Організація змушує все одно молитись?».

«Пласт ніколи не змушував приймати віру чи молитись. Кожна людина має право вірити в те, що вона хоче. За час існування організації, ми розуміли, що кожен регіон має схильність до певної конфесії, як до прикладу: у Львові більше греко-католиків, тому до них навідується священник з греко-католицької церкви, а у Харкові більше православних, тому там відповідно священник з православної церкви, а також «Пласт» активно розвивався на території Криму, де члени та членкині були мусульмани. Тобто, ваша віра у щось вище, що керує світом є достатньою», - пояснив Ілля.

У легкій і затишній атмосфері, з жартами та інколи запитаннями Ілля провів лекцію, де розповів про базові речі у організації, історією заснування та наголосив про важливість роботи Пласту на сьогоднішній день.

Згодом слово підхопила юна, але серйозна дівчина Юля, яка глибше розповіла про всі етапи розвитку Пласту на території України, поділилася власним досвідом свого шляху до організації та продемонструвала фотографії з власного архіву.

«Розвиток організації за час незалежної України є моїм найулюбленішим, адже на моїй презентації ви бачите, не просто фотографії з інтернету, а всю мене і мою родину. Тут свій шлях розпочали мої батьки, тут розпочала і я. Ніхто не знає, як далі складеться наше життя, але я неймовірна вдячна долі за те, що одного дня стала частиною Пласту», - пластун Юля.

Через коротку перерву пластун Марічка розповіла про одяг членів та членкинь, символи та особливості. Коментар про організацію «Пласт» надав батько чотирирічного Артема: «Мені, на жаль, не вдалося приєднатися до цієї організації, але я хочу, щоб мій син став його частиною. Тому, що по-перше, попри проживання в іншій країні, мій син має чітко пам'ятати своє коріння та приналежність до нього. По-друге організація розвиває лідерські якості та дисциплінує. І наостанок мати різні навички та бути серед однолітків є тільки плюсом», - Максим.

Також пластуни розповіли про відважних предків, які за часів Першої світової стали січовими стрільцями та виборювали мир за часів Другої світової. На сьогоднішній день російсько-українська війна з 2014 року забрала 53 пластунів, які мужньо захищали українську землю.

Усіх учасників після невеличких лекцій чекав обід та продовження обговорення ідеї та мети організації. У кінці дня новачки повинні були виконати невеличкий тест, за який отримували винагороди.

Особливістю організації є збереження традицій та звичаїв, легкість у спілкування, невимушена атмосфера та рівність у всіх. Якщо і є певні сумніви: «Чи варто чи ні?» - то принаймні спробуйте. Нині Україна переживає не легкий час і сьогодні як ніколи важливо підтримувати та розвивати українську культуру, адже розвиток твого рідного, навіть не на рідній землі говорить про одне: «Ти не забув своє коріння, ти пам'ятаєш молодих оборонців Крут, тобі вже ніколи не буде соромно перед Стусом і ти шануєш кожного відважного воїна, який зараз виборює мирне небо для твоїх дітей завтра». Провівши не повний день у організації, можна без сумніву сказати: ««Пласт» - важливий, а титанічна робота учасників – безцінна!»

P.S.1

А для вас читачі є також невеличкий тест. Оберіть, що є брехнею.

1. Петро Франко, той що син Івана Франка був одним із засновників організації.
2. Степан Бандера був пластуном.
3. Андрій Шептицький неабияку роль відіграв у історії розвитку організації.

P.S.2

Усі варіанти є правильними.

9. Маленькі волонтери великої справи

Доброчинний великодній ярмарок в українській суботній школі.

Підручники на підвіконні, дитячий галас в коридорі та контролюючий погляд вчителів – так, ми у звичайній школі, але чи можна назвати її звичайною?

Історія створення та розвиток школи

Суботня школа була заснована у 2010 році з ініціативи Українського культурно-освітнього центру ім. Івана Франка. Вперше вона відчинила двері свого, на той час невеликого приміщення із 5 класами, 16 дітям. За цілих 11 років існування школа розрослася до таких масштабів, що двічі змінювала свою локацію.

Щосуботи понад 400 маленьких та дорослих українців зустрічаються у самісінькому серці Відня, у приміщенні казкової споруди віденської Академічної гімназії, котру у туристичних путівниках напівжартома назвали віденським Замком Гаррі Поттера.

Українська суботня школа є неприбутковою організацією, яка на меті має уможливити українським дітям, що в основному проживають на території Австрії, але також і Словаччини та Угорщини.

У школі діє група раннього розвитку дітей віком від 3 до 5 роки під назвою «Пташенята». Наступним кроком стає **підготовча група** для дітей віком 5-6 років, що за рік вже стають першокласниками та першокласницями. Усі учні молодшої школи мають вибір, у якому класі вони навчатимуться: у **загальноосвітньому** чи, може, в **альтернативному**. Останній пропонує учням більший фокус на українознавчих предметах, розвитку особистості та зосереджується на індивідуальному підході до навчання. Тісна співпраця із Міжнародною українською школою (МУШ) від Міністерства освіти та науки України уможлиблює проведення щорічної атестації та видачі учням табелів, та свідоцтв про закінчені неповну чи повну середні освіти.

При Суботній Школі можна також записатися на курси для дорослих,

зокрема, німецької мови, а також української - для іноземців. Також на території школи проводяться різні гуртки: бальні танці, уроки гри на фортепіано, гітарі, малювання.

Ярмарок маленьких свідомих українців

У стінах української суботньої школи 20 та 21 квітня відбувся добродійний великодній ярмарок, напередодні всі школярі принесли з дому різні домашні смаколики, щоб продавати гостям. Кожен клас боровся за своє місце під сонцем і запрошував гостей різними способами, деякі підкреслювали низькі ціни, а інші заохочували найсмачнішим печивом у всьому світі. Також на ярмарку продавались і українські книги та власноруч зроблені іграшки. Особливе місце посідала картина колишнього головнокомандувача збройних сил України – Валерія Залужного, з особистим підписом.

У центрі ярмарку була розташована фотозона, де була зазначена мета сьогоднішньої події та досягнення попереднього ярмарку. Також можна було приєднатись до різних майстер-класів, таких як: малювання, розписи на дерев'яних дощечках, співанки для маленьких. До ярмарку були запрошені такі гості як: Евеліна Подолянчук – українська скрипачка, яка протягом двох днів виконувала різні українські композиції, Олександра Білобран – талановита художниця, яка поділилася власним досвідом роботи з пензлем, Лесь Панчишин – український художник, фотограф, кліпмейкер та скульптор, який розповів про всі складності та переваги його роботи та Остап Гавришин – народний артист України, композитор, автор понад тисячі музичних творів та українських пісень разом зі своєю донькою МаріАнною виконали українські пісні.

Через два дні на офіційній інстаграм сторінці школи було опубліковано інформацію, що добродійний великодній ярмарок в Українській суботній школі

зібрав суму 12 020 тисяч євро. Попереднього року було зібрано 13 000 тисяч євро, на які було придбано дві швидкі допомоги з медичним обладнанням. На що підуть кошти цього року, повідомлять згодом.

Ярмарок в Українській суботній школі в першу чергу мав на меті об'єднати всіх українців, нагадати їм свою спадщину та вкотре наголосити, що де б вони не були в кожного з нас у серці живе Україна.

АНОТАЦІЯ

Повномасштабне вторгнення росії на територію України стало причиною масової, багатотисячної та мільйонної міграції українців на територію інших держав. Життя українців з часу агресії росії розділилось на «до» та «після». У зв'язку з географічною зручністю більшість українських біженців живуть на території сусідніх держав. Австрія є однією з держав, у якій живуть тисячі українських тимчасово переміщених осіб.

Переїзд в інші країни зумовлює потребу вміння аналізувати інформацію про ці країни, шукати ресурси з відгуками про життя та адаптацію української громади на території інших країн.

Таким чином, сформувалась потреба в інформації про життя та адаптацію українців на території Австрії. У проєкті «Ich komme aus der Ukraine», що в

перекладі «Я родом з України» опубліковані журналістські матеріали, які розкривають життя у Австрії різних людей, розвиток української культури та патріотичне виховання молоді української нації, яка проживає за межами України.

Створений проєкт втілений у формі сайту, де кожен читач з легкістю може ознайомитись з будь-яким матеріалом, прочитати мету, ідею проєкту або прослухати відео. Такий формат є зручний для аудиторії, адже надає можливість читати будь-коли та будь-де.

Одною з ознак, що вирізняє цей проєкт від інших є не тільки зосереджена увага на адаптацію у чужій країні дорослих, але й увага до дітей, які також переживають стрес від зміни життя.

На сьогоднішній день такі проєкти набувають неабиякої популярності, адже саме вони розповідають не тільки про переваги життя у Європі, але й про психологічні складності, неприязність іноземців та можливий булінг дітей у школі. Варто зауважити, що подібні проєкти є корисними для людей, які думають про переїзд до іншої країни, через російсько-українську війну.

Ключові слова: сайт, біженці, повномасштабне вторгнення, адаптація, міграція, українська культура .

ABSTRACT

The full-scale invasion of Russia on the territory of Ukraine became the cause of mass migration of thousands and millions of Ukrainians to the territory of other states. The life of Ukrainians since the Russian aggression has been divided into "before" and "after". Due to geographical convenience, the majority of Ukrainian refugees live on the territory of neighboring states. Austria is one of the countries where thousands of temporarily displaced Ukrainians live.

Moving to other countries necessitates the ability to analyze information about these countries, to look for resources with reviews about life and adaptation of the Ukrainian community in the territory of other countries.

Thus, there was a need for information about the life and adaptation of Ukrainians on the territory of Austria. In the project "Ich komme aus der Ukraine", translated as "I come from Ukraine", journalistic materials are published that reveal the life of various people in Austria, the development of Ukrainian culture and the patriotic education of the young Ukrainian nation living outside of Ukraine.

The created project is embodied in the form of a website, where every reader can easily get acquainted with any material, read the purpose, idea of the project or listen to a video. This format is convenient for the audience, because it provides the opportunity to read anytime and anywhere.

One of the features that distinguishes this project from others is not only focused attention on the adaptation of adults in a foreign country, but also attention to children, who are also experiencing stress from a change in life.

Today, such projects are becoming quite popular, because they tell not only about the advantages of life in Europe, but also about psychological difficulties, hostility of foreigners and possible bullying of children at school. It is worth noting that such projects are useful for people who are thinking about moving to another country because of the Russian-Ukrainian war.

Keywords: site, refugees, full-scale invasion, adaptation, migration, Ukrainian culture.

Кваліфікаційна робота містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають покликання на відповідне джерело _____ К. В. Чорба